

Стояновичъ.

Чудно нѣщо, отъ дѣ знаете това?

Михалаки.

Немà сме толкова говеда, та се чудимъ? Какъ знаете това? вече и въ вѣстницитѣ го писахъ, френскитѣ вѣстници.

Стояновичъ.

Кой френски вѣстникъ? Че вие знаете ли френски?

Михалаки.

Не. Петко го чете по френски, а азъ го тълкувахъ по български.

Стояновичъ. (въ себе си).

Че Петко отъ дѣ знае френски? А, той трѣбва да е забъркалъ тая каша, както и първата. Дипломатъ дяволъ! Вторий Биконсфилдъ!

Михалаки. (въ туй време шыне съ жена си) (високо):

Г-нъ Стояновичъ! Вие вчера ме молихте да ви дамъ дъщеря си

Стояновичъ.

Азъ и сега пакъ повтарямъ молбата си.

Михалаки.

Да бжде! Азъ щъ се гордѣѣ да ми бжде зетъ турскый посланникъ.

Стояновичъ.

Благодаръ ви, господинъ Михаиле. Вие ме правите най-благополученъ човѣкъ.

Михалаки.

Азъ обичамъ голѣмитѣ хора. Азъ се съ голѣми хора сжмъ живѣлъ, и за напредъ се съ голѣми пакъ щъ живѣѣ. Нека да знаѣтъ чорбаджи Миха-